

Arrest

nr. 87 044 van 6 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 24 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 juni 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DEPOVERE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 31 juli 2011 toe op Belgisch grondgebied en diende op 1 augustus 2011 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 24 april 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen beschikt u over de Pakistaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Karachi. U behoort tot de religieuze gemeenschap van de Ismaili. Sinds 1999 baatte u een groot- en kleinhandel

in algemene voedingswaren uit. De zaak draaide goed. Reeds vanaf het begin kwamen er regelmatig onbekende mensen naar uw winkel om geld te vragen. Het ging daarbij om kleine bedragen. In april of mei 2011 werd u in uw zaak door onbekende personen een brief gegeven waarin stond dat u 25.000 roepies diende klaar te leggen. Indien u de som geld niet zou betalen zou uw leven in gevaar zijn. U betaalde meteen. Ongeveer een maand later kwamen er andere onbekende personen naar uw winkel en eisten 50.000 roepies. Ook dat betaalde u meteen. Later kwamen weer andere mensen u 100.000 roepies vragen. Op 1 juni 2011 kwamen onbekenden opnieuw 100.000 roepies van u eisen. Omdat de bedragen steeds hoger werden en u deze niet meer kon betalen, weigerde u de laatste keer te betalen. Toen de onbekenden naar uw winkel kwamen ontstond er een ruzie. U viel één van deze personen aan waardoor hij gewond raakte aan zijn hoofd. Daarop haalde hij zijn pistool boven en probeerde hij op u te schieten. U dook onder uw toonbank waardoor u de kogels kon ontwijken. Door het lawaai van de schoten verzamelden mensen uit de buurt zich. Hierdoor vluchtten de onbekende personen weg. Ze dreigden ermee u niet met rust te laten. Na dit incident verborg u zich in uw huis. Drie weken later, op 23 juni 2011, reisde u van Karachi naar Gwadar. Van daaruit reisde u verder naar Iran. Na een reis over land van meer dan een maand kwam u op 1 augustus 2011 aan in België en diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw Pakistaanse identiteitskaart, een kopie van de identiteitskaart van uw echtgenote, uw rijbewijs, fotokopieën van drie betalingsbewijzen van de school van uw zoon, een kopie van de registratiekaart van uw auto, een kopie van de Engelse vertaling van uw huwelijksakte, een kopie van de Engelse vertaling van de geboorteaktes van u, uw echtgenote en uw zoon, een kopie van de geboorteaktes van uw zoon in Urdu (geschreven en getypt), een kopie van uw registratiecertificaat als belastingbetaler, een kopie van uw betalingsbewijs van belasting en een kopie van uw belastingsaangifte.

B. Motivering

Er dient door het CGVS te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken, en dit omwille van volgende redenen.

Ten eerste verklaarde in Karachi te zijn afgeperst door onbekende personen. Hoewel u deze mensen niet kende zijn ze volgens u verbonden aan een politieke partij, misschien "MQM" of "ANP" (zie gehoorverslag CGVS pp. 4, 7). Aangezien u niet weet wie die personen waren kunt u onmogelijk met zekerheid zeggen dat deze connecties hebben met een politieke partij. Uw oordeel dat alle criminelen betrokken zijn bij politieke partijen (zie gehoorverslag CGVS p. 7), is een blote bewering van uwentwege die u nergens op stoelt. U hebt deze bewering niet toegelicht en u geeft geen concrete indicaties dat deze afpersers gelinkt waren aan een politieke partij. Deze vaststelling ondermijnt reeds uw relaas.

Ten tweede had u deze problemen kunnen melden bij de Pakistaanse autoriteiten, om aldus bescherming te bekomen. Daar u in het verleden nooit enig probleem kende met de Pakistaanse autoriteiten (zie gehoorverslag CGVS p. 8) stond niets u in de weg om deze criminele praktijken aan te geven bij uw autoriteiten. U zou hiertoe echter nooit enige stap hebben genomen, zelfs niet nadat u werd beschoten (zie gehoorverslag CGVS p. 6). U ging er immers bij voorbaat al van uit dat het geen zin zou hebben om naar de Pakistaanse autoriteiten te stappen. Daar u zich op geen enkel moment tot enige autoriteit wendde voor bescherming, gaat het hier enkel om een veronderstelling dat het geen zin zou hebben. Uw uitspraak dat er zich al veel incidenten hebben voorgedaan maar dat er nooit iets gebeurde en de politie nooit iemand arresteerde (zie gehoorverslag CGVS p. 7) is wederom een loze bewering die u niet concreet aantoont of staaft. De vaststelling dat u nooit enig initiatief nam om bescherming te verkrijgen van uw eigen autoriteiten, noch bij het plaatselijke politiekantoor, noch bij de hogere autoriteiten, breekt verder de geloofwaardigheid van uw relaas af.

Ten derde is het opmerkelijk dat u bedreigd werd door die mensen en dat die steeds naar uw winkel kwamen en niet wisten waar u woonde (zie gehoorverslag CGVS p. 6). Uw vrouw zou nog in uw huis in Karachi wonen, maar uw belagers vonden uw huis (nog) niet. Dat uw belagers na meer dan acht maanden nog niet eens uw huis in Karachi hebben gevonden, komt niet geloofwaardig over indien de bedreigingen van die ernst waren als wat u beweert. U had een winkel kunnen opstarten elders in Karachi of elders in Pakistan. Dat u dit naliet en dadelijk naar Europa reisde, komt niet aannemelijk over. Dat iedereen die ergens een winkel uitbaat in Pakistan een gegronde vrees dient te koesteren voor dergelijke praktijken, is niet geloofwaardig. Deze vaststellingen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw relaas.

Ten vierde kan er maar weinig geloof worden gehecht aan uw vluchtroute. U beweerde de uiterst zware route over land via Iran en Turkije gevolgd te hebben, maar uw beschrijving van deze memorabele route is niet doorleefd en vaag. U kon slechts één enkele stad buiten Pakistan bij naam noemen die u gedurende deze lange reis door meerdere landen passeerde. Behalve Iran, Turkije en

Italië wist u niet welke landen u allemaal doorkruiste (zie gehoorverslag CGVS p. 3). Deze stereotiepe en weinig geloofwaardige beschrijving van uw vluchtroute, is dan ook onwaarschijnlijk.

Ten slotte legde u echter geen enkel bewijs voor dat uw asielaanvraag zou kunnen ondersteunen.

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat het CGVS erkent dat het noordwesten van Pakistan geregeld geplaagd wordt door een gewapende strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Het gaat hier echter om een uiterst lokaal conflict dat zich voornamelijk in de grensregio met Afghanistan afspeelt. Daar u niet uit deze regio afkomstig bent, is het dan ook niet aannemelijk dat dit conflict uw terugkeer naar Pakistan in de weg zou staan.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw identiteitskaart en de kopie van de Engelse vertaling van uw geboorteakte bewijzen uw identiteit en nationaliteit. Deze kunnen dan ook zondermeer aanvaard worden. De fotokopieën van de documenten in verband met belastingen zijn een begin van bewijs dat u zelfstandig zaakvoerder geweest zou zijn.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel gericht tegen de weigering van de vluchtelingenstatus voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Verzoeker oppert in de eerste plaats dat aan zijn afkomst niet wordt getwijfeld. Volgens verzoeker bestaat er in zijn hoofd wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag omdat elk risico op vervolging, hoe miniem ook, in overweging moet worden genomen en het aangewezen lijkt om rekening te houden met de politieke, historische en actuele situatie in Pakistan waarbij verzoeker opmerkt dat de situatie van de mensenrechten kan rekenen op een enorme aandacht van de internationale gemeenschap. Verzoeker blijft bij zijn eerdere verklaringen met betrekking tot zijn reisroute. Aangaande de aangifte bij de politie merkt verzoeker op dat de mensen van de politieke partijen in alle organisaties en in alle afdelingen zitten en dat hun werk beperkt blijft tot het noteren van de klacht waardoor men niet kan spreken van een bescherming door zijn autoriteiten omdat er niets wordt gedaan. Verzoeker wijst erop dat men in Pakistan als arme, gewone burger niets krijgt en dat het een publiek geheim is dat men in bepaalde landen enkel documenten kan laten opmaken tegen betaling, waarbij hij stelt dat hij wordt afgestraft omwille van zijn eerlijkheid omdat hij niet wenst mee te doen aan oneerlijke praktijken. Volgens verzoeker kan hij ook niet zomaar klacht neerleggen bij het politiekantoor van zijn keuze. Het politiebureau zal zich, zo beweert verzoeker, onmiddellijk onbevoegd verklaren indien de feiten zich niet hebben afgespeeld in de nabije omgeving. Verzoeker wijst er ook op dat zijn echtgenote niet langer in hun woning verblijft, maar bij haar vader woont. De banden van de personen die verzoeker bedreigen met de PPP leidt hij af uit het feit dat zij zich vaak bevinden op de stoep voor het kantoor van deze partij.

Op basis van een aantal paragrafen uit de UNHCR-Proceduregids stelt verzoeker dat soepel dient te worden omgesprongen met de bewijsvoering in asielzaken en dat rekening dient te worden gehouden met de eigenheid van de situatie en de persoonlijkheid bij de beoordeling van de geloofwaardigheid. Verzoeker is van mening dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met deze fundamentele aanwijzingen waarbij verzoeker ook verwijst naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat hij als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt. Bij twijfel dient volgens verzoeker toch te worden gekeken naar het bestaan van effectieve risico's. Gelet op de ernst van de ingeroepen angsten moet zelfs het geringste risico in overweging worden genomen.

In een tweede middel met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet. Verzoeker citeert artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en licht elk onderdeel van deze bepaling nader toe waarbij hij met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet specificeert dat uit arresten van de Raad blijkt dat het voldoende is om aan te tonen dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land en zelfs een klein risico voldoende is om te komen tot een mogelijke schending. Verzoeker oppert dat de mensenrechten helemaal niet gerespecteerd worden in Pakistan en hij dan ook een groot risico loopt. Sedert het overlijden van Osama Bin Laden neemt volgens verzoeker het geweld toe omdat men de dood wil wreken en er in de stad Karachi sprake is van willekeurig geweld. Uit de stukken die verzoeker aan het verzoekschrift toevoegt blijkt volgens hem dat er wel degelijk een gewapend conflict bestaat in Pakistan. Verzoeker verwijst voor het overige naar zijn eerste middel.

2.2. Beide middelen worden omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk behandeld.

2.3. Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.4. In de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, worden de redenen aangehaald waarom verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend. In de eerste plaats wordt er in de beslissing op gewezen dat verzoeker zijn afpersers niet kende, maar enkel vermoedde dat deze tot een politieke partij behoorden, terwijl hij deze verklaringen niet aannemelijk kan maken. Ten tweede stelde de commissaris-generaal vast dat verzoeker geen beroep heeft gedaan op de lokaal aanwezige beschermingsmogelijkheden. Ten derde wordt in de beslissing gesteld dat het weinig geloofwaardig is dat verzoeker gedurende acht maanden ernstig werd bedreigd, terwijl zijn belagers zijn huis nog niet gevonden zouden hebben. Verzoeker maakte geen gebruik van de mogelijkheid om elders in Karachi of Pakistan een winkel uit te baten en vertrok meteen naar Europa. Ten vierde gaat de beslissing in op de ongeloofwaardigheid van de vluchtroute van verzoeker waarbij de beschrijving van verzoeker van de zware landroute via Iran en Turkije weinig doorleefd overkwam. Er wordt tevens gewezen op het feit dat verzoeker geen enkel bewijs voorlegde dat zijn asielaanvraag zou kunnen slagen. Tenslotte wordt er in de beslissing gewezen op het feit dat verzoeker niet afkomstig is uit de grensregio met Afghanistan waar een gewapende strijd plaatsvindt tussen extremisten en overheidstroepen en dat de documenten die verzoeker voorlegt de conclusies niet kunnen wijzigen.

2.5. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging (cf. RvS 9 januari 2007, nr. 166.421). De door verzoeker aangehaalde feiten kunnen niet worden gelijkgesteld met vervolging. Deze feiten hebben een gemeenschappelijk karakter omdat de plegers ervan niet-overheidsactoren zijn. Blijkens het administratief dossier kan verzoeker de nexus met het Vluchtelingenverdrag niet aannemelijk maken. Verzoeker verklaarde immers dat hij niet weet wie zijn afpersers waren, maar dat hij vermoedde dat ze verbonden zijn met politieke partijen, zogenaamd omdat alle criminelen verbonden zouden zijn met politieke partijen (stuk 3, gehoorverslag CGVS 15 februari 2012, p. 7). Thans poneert verzoeker dat hij de politieke banden van zijn belagers afleidt uit het feit dat zij zich vaak op de stoep voor het kantoor van de PPP bevonden. Dergelijke verklaringen, waarbij verzoeker plots aangeeft dat zijn belagers nog tot een andere partij zouden behoren dan hij tijdens zijn gehoor had aangegeven, aangezien hij daar gewag had gemaakt van banden met MQM of ANP, volstaan uiteraard niet om aan te tonen dat verzoeker een gegronde vrees koestert omwille van één van de redenen uit het Vluchtelingenverdrag. Slechts indien zou worden aangetoond dat de autoriteiten geen bescherming kunnen bieden, of, omwille van één van de redenen vermeld in het Vluchtelingenverdrag, willen bieden, kunnen deze gedragingen in aanmerking worden genomen. Uit het gehoorverslag blijkt echter dat verzoeker nooit naar de politie noch naar een hogere autoriteit of naar een advocaat is gestapt omdat dit geen zin zou hebben (Ibid., p. 7). De blote beweringen uit het verzoekschrift dat alles van politiek doordrongen is en het werk van de politie beperkt blijft tot het noteren van de klacht waardoor men niet kan spreken van daadwerkelijke bescherming volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker de lokaal aanwezige beschermingsmogelijkheden heeft benut, laat staan uitgeput. Ook zijn ongestaafde betoog over oneerlijke praktijken en de moeilijkheid om bij het bevoegde politiekantoor aangifte te doen, zijn niet van aard om aan te tonen dat verzoeker inspanningen heeft gedaan om in zijn land van herkomst bescherming te krijgen. Internationale bescherming kan echter slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Deze vaststelling volstaat om verzoeker op grond van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag juncto 48/3 van de vreemdelingenwet de vluchtelingenstatus te weigeren en op grond van artikel 48/4, §1 van de vreemdelingenwet te besluiten dat hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming.

2.6. Verzoeker oppert dat bij de beoordeling van de vrees voor vervolging rekening dient te worden gehouden met de politieke, historische en actuele situatie in Pakistan en hij verwijst tevens naar de UNHCR Proceduregids en het voordeel van de twijfel. Verzoeker toont echter niet aan, zoals hierboven uitvoerig toegelicht, dat zijn individuele relaas een nexus vertoont met het Vluchtelingenverdrag, noch dat hij gebruik heeft gemaakt van de lokaal aanwezige beschermingsmogelijkheden, waardoor zijn argumenten niet dienstig zijn. Hetzelfde geldt voor de bewering van verzoeker dat zijn echtgenote nu bij haar vader verblijft.

2.7. Ten overvloede merkt de Raad op dat onduidelijkheid omtrent de reisroute een negatieve indicatie inhoudt met betrekking tot de geloofwaardigheid. Door zijn eerdere vage verklaringen te bevestigen waarbij hij niet weet via welke landen hij is gepasseerd (stuk 3, gehoorverslag CGVS 15 februari 2012, p. 3) toont verzoeker niet aan dat hij werkelijk gedurende meer dan een maand vanuit Pakistan via Iran met de bus, auto, vrachtwagen en te voet tot in België zou zijn gereisd, zoals hij beweert (stuk 13, verklaring DVZ 18 augustus 2011, punt 34). De commissaris-generaal kon bijgevolg rechtsgeldig besluiten dat het relaas van zijn vlucht weinig doorleefd overkwam.

2.8. Specifiek met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet stelt verzoeker dat het geweld in Pakistan is toegenomen sedert het overlijden van Osama Bin Laden en dat er in de stad Karachi sprake is van willekeurig geweld. Verzoeker tracht dit te staven aan de hand van een resem persartikels en het reisadvies van de Belgische FOD Buitenlandse Zaken die hij aan zijn verzoekschrift toevoegt (verzoekschrift, bijlage 3). De Raad stelt samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen vast dat de persartikels gewag maken van een escalatie van het geweld in Karachi in 2011, maar niet toelaten om te besluiten dat er in Karachi sprake is van een gewapend conflict in volkenrechtelijke zin, zodat er daar geen reëel risico op ernstige schade bestaat zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Het citeren van het reisadvies van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken is in casu irrelevant daar het niet slaat op verzoekers concrete situatie doch slechts bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van zijn land van herkomst (cf. RvS 25 september 2007, nr. 174.848) en geen leidraad vormt voor asielinstanties die zijn belast met het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade van asielzoekers. In de bestreden beslissing wordt er trouwens op gewezen dat het noordwesten van Pakistan wel degelijk geregeld geplaagd wordt door een lokaal conflict tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift ook een tekst toe over het conflict in Baluchistan, dat het standpunt uit de bestreden beslissing bevestigt. Verzoeker verklaarde echter vanaf zijn geboorte steeds in Karachi te hebben gewoond (stuk 3, gehoorverslag CGVS 15 februari 2012, p. 2), waardoor hij geenszins uit Baluchistan of de grensregio met Afghanistan afkomstig is en hij zich niet op de situatie aldaar kan beroepen, en hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.9. Er werd geen schending aangetoond van artikel 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN